

FANOUŠKOVSKÁ NIRVÁNA

Když se sejdou tři aktivní fanoušci z kotle Baníku, Slavie a Sparty, záhy zjistíte, že mají mnohem víc společného, než bychom si mohli myslet.

GUILLAUME NARGUET

Z dětství si ještě docela dobře pamatuji na ten zvláštní zvuk, který vycházel z televizoru při začátkách přenosů. Zvuk z utkání, kdy se francouzská či belgická reprezentace představila v některé zemi východní Evropy. Nebo ze zápasů evropských pohárů. Bylo celkem jedno, kde se hrálo: jestli v NDR, v SSSR, v ČSSR, v Polsku, v Rumunsku, v Bulharsku nebo v Jugoslávii. Tehdy nebyly televizní přenosy zdaleka tak kvalitní, jak je tomu dnes, a ten zvuk byl pokaždé podobný – takový vzdálený a doprovázel hlas komentátora. Měl nádech neznámého, tajuplného a do sebe uzavřeného koutu světa. Zcela zřetelně to ale byl fotbalový zvuk. Zvuk, který jsem se občas marně snažil napodobovat, když se v mých představách – přes den doma na zahradě po škole nebo večer ve tmě v posteli – odehrávalo finále mistrovství světa či jiného turnaje

století. Byl to zvuk vždy bouřlivé atmosféry.

„Sparta! Sparta!“ Nejjřetelněji si dnes pamatuji na kravál z odvety druhého kola Poháru mistrů mezi Spartou a Olympiquem Marseille v listopadu 1991. Na výbuch nadšení staré Letné plné tehdy ještě stojících fanoušků za brankami po druhém gólu Horsta Siegla. Z obrazů bylo vidět, že ti fanoušci jsou jiní než ti, na které jsem byl zvyklý ve Francii. Ať kvůli obličejům, oblečení nebo neobvyklé (ale krásné) rudé barvě jejich klubu...

Na ten památný zápas jsem si stále vzpomínal i o šest let později, kdy jsem přijel studovat do Prahy. Mé první kroky na český fotbal ovšem nevedly na Letnou, nýbrž do Edenu na odvetu druhého kola Poháru vítězů pohárů mezi Slavií a Nice. Seděl jsem na hlavní

dřevěné tribuně, neuměl jsem česky, výkřikům a nadávkám, co letěly kolem mě, jsem tím pádem nerozuměl, a při návštěvě pouhých několika tisíc diváků jsem tak ze své první živé zkušenosti s českým fotbalem měl smíšený pocit.

Bez laciné nadsázky bych to přirovnal k pocitům po prvním sexu. Dámy čtenářky snad prominou, ale jako chlap jste především rád, že to máte za sebou a že už zhruba víte, o čem to skutečně je. Víte také, že to nebylo úplně povedené (holka, která to s vámi vytrpěla, vás ale hned poté ubezpečila, že to přece nevadí), nicméně tušíte, že se k tomu příště – a pokud možno co nejdříve – vrátíte s chutí. Podobně jsem uvažoval i já a začal pravidelně chodit na všechny stadiony pražských ligových klubů (tehdy ze zvědavosti i hokejových). Občas i do kotle, a to jak na Spartě, tak na Slavii.

Možná s větší nostalgií vzpomínám ale na nevšední zážitek, kterým byla návštěva zápasu na Žižkově v zimě v neděli ráno s kelímkem grogu v ruce jen pár hodin po návratu z tehdy obvyklé noční jízdy po pražských barech. Jen už vám neřeknu, zda Viktorka hrála zrovna proti Lázním Bohdaneč, nebo Drnovicím,

a zda napínavé střetnutí skončilo bezbrankovou remízou, či hubeným vítězstvím jednoho z týmů 1:0. Jo, fotbal pro fajnšmekry, na který chodím dál – a rád – až dodnes, abych podobným pozorným okem jako tehdy pořád sledoval jak dění na hřišti, tak na tribunách a atmosféru na stadionu.

Stejně jako třeba o Francouzích si ale i o Češích myslím, že nejsou velkým fotbalovým národem. Chybí tu vášeň, kterou mnohem intenzivně prožíváte v hokejových arénách a jež je patrnější v jiných zemích. Od doby, co se jí bohužel přestalo dařit, se sledování české reprezentace stalo do určité míry otravou. Ani ne proto, že spadla do šedého průměru, ale proto, že jí lidé prostě přestali fandit, a tak se její zápasy odehrávají často v komorní atmosféře. Jiné to ovšem je, když se hraje derby pražských „S“, když Baník hostí Spartu a samozřejmě při čas od času kouzelných evropských nocích. Při těchto příležitostech mám rád vzrušení i určité napětí, co panuje v ulicích při příchodu na stadion.

Bez fanoušků, díky kterým mi zvuk z dětství zůstal v hlavě až dodnes, by ale tohle všechno

neexistovalo. A asi proto vedení klubů tolerují excesy části z nich, i když jsou na úkor většiny ostatních diváků. „Nejsme zvířata,“ tvrdí Trevorinho, zástupce Chacharů. „Opravdu?“ mohli by mu ale mnozí oponovat, i když v následujícím trojrozhovoru, kterého se zúčastnil v jedné pražské hospodě v červenci ještě před začátkem sezony, se jeho slova určitě potvrdila. K němu jakožto reprezentantovi Baníku jsme ještě pozvali Viktora, člena tvrdého jádra Ultras Sparty, a Tolsimira, věrného fanouška Slavie z Tribuny Sever. Pár piv se vypilo v klidu. Žádná facka nepřiletěla. Nebyl důvod. Ukázalo se, že tito lidé jsou schopni věcně diskutovat, i když se opět budou vzájemně urážet a rvát, že se k smrti nenávidí, až budou jejich oblíbené kluby hrát proti sobě. Jsou to ovšem „aktivní fanoušci“ – jak se všichni tři definují – a jako takoví se navzájem respektují.

Každý z nich pracuje v Praze, má normální zaměstnání a jejich vzhled vás ničím neupozorní na to, že jde zrovna o fotbalové fanoušky.

Cílem tohoto rozhovoru nebylo je hájit. To ostatně umějí nejlépe sami. Ač každý z nich

prožívá své „fanouškovství“ docela rozdílným způsobem, jedno mají přece společné: i když mu občas škodí a nám ostatním „normálním“ fanouškům se to možná ani nezdá, tak fotbal mají opravdu rádi. Ať se nám to líbí, nebo nelíbí, i oni dělají fotbal fotbalem. A proto jsem s nimi chtěl probrat jejich životní styl, jak tomu také říkají, a všechny jeho nešvary. Byli jsme trochu překvapení, že s naším nápadem celkem rychle a velmi ochotně souhlasili, a proto jsme rozhovor začali tím, že nám vysvětlili důvody své účasti:

Tolsimir (slávista): „Tak proč ne? Říct dnes, že chodíte na fotbal, je skoro něco zvláštního. Přitom stačí popojet pár desítek kilometrů směrem na západ, do Německa, aby člověk zjistil, že to tak nemusí vůbec být. U nás je obrázek fanoušků obecně stále negativní, a to vinou toho, co se dělo dejme tomu před patnácti nebo dvaceti lety, kdy prostředí bylo, myslím, o dost divočejší, než je dnes. Všeobecně si myslím, že pověst fanoušků je zkreslená, a věřím tomu, že se s tím dá něco udělat.“

Viktor (spartan): „Byl bych taky rád, kdyby se změnil

pohled na nás, obzvlášť obraz sparfanského kotle, který je opředeny spoustou mýtů. Kolují různé pomluvy a pověsti, a bylo by potřeba je uvést na pravou míru, nebo alespoň některé věci vysvětlit, aby lépe odpovídaly faktům a realitě. Dodnes se tu povídají věci, které se odehrávaly v 90. letech. Od té doby jsme ale prošli určitou proměnou. O tom už ovšem nikdo nemluví.“

Trevorinho (baníkovec):

„U nás musel rozhovor nejdřív projít kolaudačním procesem v kotli. Ale jak říkal Viktor, naší snahou je ukázat, že nejsme jen tupá hovada, co se chodí na fotbal vyřvat. Víte, když se díváte v televizi na upoutávky na zápasy, co vidíte kromě gólů a pár dalších povedených akcí? Čím se televize snaží nalákat diváky? Ukazují fanoušky, kotle, chorea a pyrotechniku. Ale kolikrát, když se to pak děje v reálu, tak už se to nelíbí. Osobně, coby starší fanoušek, taky nemám moc rád třeba dělbuchy, ale zase je třeba uznat, že to občas probere lidi z letargie. Pozor, netvrdím, že to, co se stalo třeba v minulé sezoně na Spartě, když tam hrála Plzeň, je správné, to v žádném případě. Ale je to většinou záležitost jen několika

jednotlivců, a proto jsem proti plošnému zákazu. Nejsme zkrátka zvířata, i my se fotbalem bavíme. Pro nás je fandění stylem života a děláme propagaci klubu, ne-li i městu.“

Tolsimir: „Jsem právník a na fotbal chodím pravidelně už docela dlouho. Víceméně od začátku chodím do kotle, i když v posledních dvou letech čím dál výš na tribuně. Na výjezdy jezdím radši na vlastní pěst kvůli různým represím. Fandím Slavii díky otci, který mi jednou, když jsem byl ještě šestileté dítě, tvrdil, že slávisti jsou slušnější než sparfani. Od té doby, dá se říct, Slavii sleduji denně.“

Viktor: „Já na Spartu chodím od roku 2005. Tehdy jsem byl ještě dítě, ale pamatuji si, že to byl zápas proti Baníku a že moje pozornost se upínala hlavně k oběma kotlům. Pak přišel zápas proti Lechu Poznaň v kvalifikaci na Ligu mistrů v roce 2010, který vyloženě změnil můj pohled na fotbal. Naprosto mě nadchlo fandění Poláků a říkal jsem si, že by bylo fajn, kdyby něco podobného fungovalo i u nás na Spartě. Dnes už vím, že to není reálné, protože vztah lidí v Česku k fotbalu je trochu odlišný než v Polsku. I tak se

ale podílím aktivně na chodu kotle. A netajím se tím, že i na střetech fanoušků, ať to jsou domluvené, nebo nedomluvené rvačky. Jsem aktivním členem skupiny Youth Firm, která letos slaví desáté výročí.“

Trevorinho: „Já jsem z Prahy a s Ostravou mám společného maximálně to, že manželka je z Karviné. Baník sleduji od sezony 2001/2002. Pamatuji si na bídu, když jsme dostali sedm gólů na Slavii... Můj táta byl bohemák. Jednou mě tam vzal, ale neoslovilo mě to. Můj děda byl v předsednictvu Dukly Praha, moje máma pochází z Dejvic a moji bratři fandili Dukle. Takže proč já Baníku? Na sídlišti každý fandil Spartě nebo Slavii, a přišlo mi to otravné. Když jsem ale sledoval fotbal, zjistil jsem, že se mi zpěvné chorály ostravských fanoušků líbí. Tak jsem začal Baník víc sledovat. Mistrovská sezona v roce 2003/2004 samozřejmě hodně pomohla, a od roku 2006 jezdím aktivně. Nejdříve sám hlavně po Čechách, a od roku 2010 mám svoji výjezdovou bandu. V posledních třech letech jsem nechyběl na žádném výjezdu. Do Ostravy jezdím jen na malé zápasy se Slováckem nebo se Zlínem. Ty se Spartou nebo

se Slavii mě nelákají. A kdo mě zná, ví, že Balkán je můj oblíbený fotbalový poloostrov.“

Co vás baví na fanouškovství?

Tolsimir: „To, že se spojí kamarádi, fotbal, třeba i nějaký výlet na výjezdu, a hlavně ty dvě, tři hodiny před zápasem, když jdete do hospody. Člověk úplně vypne a soustředí se už jen na samotný zápas. Vše, co se děje mimo, přestává být důležité. Neznám lepší odreagování.“

Viktor: „Pro mě je to záležitost hrdosti a cti. Myslím si, že fotbalové kluby jsou provázané se svými městy, a já mám obrovský vztah k Praze. Pro mě ji Sparta reprezentuje nejlépe. Chci, aby si lidé spojili Prahu se Spartou. Ale ano, je to také takové odreagování se s lidmi, které mám rád a s nimiž mám mnoho společného. Nejvíc jsou evropské výjezdy. Jakmile se překročí hranice, lidé zapomenou na veškeré starosti a na svůj všední život. Je to druh turismu spjatý s nějakým fanatismem, těžko se to popisuje.“

Trevorinho: „Tak evropské výjezdy s Baníkem – moc nevím, o čem mluvíte... Ale jinak ano, souhlasím se vším, co bylo

řčeno. Je to kamarádství, jsou to emoce. Ale popsát, co nám fotbal dává, není jednoduché – ani u vlastní manželky.“

V poslední době jsme si docela zvykli slýchat fanoušky Slavie v médiích. O spartánských se ale spíše mluví, než že by se oni sami vyjádřili. Proč to tak je?

Viktor: „Držíme se asi starého pravidla s nikým moc nemluvit, a hlavně co nejmíň s médii. Osobně jsem zatím dal jen dva rozhovory, a to ještě pro ultras stránky. Jedny se jmenují Ultras World, kde jsem měl zamazaný obličej a neodhalil svoji identitu. Jen jsem představil náš tábor. A druhé byly ruské Okolofutbola.tv...“

Trevorinho: „To jsi byl ty?“

Viktor: „Jo. Měl jsem jistotu, že to jsou fanouškovské weby, které nic nevytrhnou z kontextu a že vše vyzní tak, jak chci. Věděl jsem, že mluvím pro lidi, které téma fanouškovství zajímá, a ne do masmédií, které z toho udělají nějakou frašku nebo něco, za co bychom měli být lynčováni nebo zavíraní. Ale jak jsem říkal v úvodu, možná je načase pootevřít pokličku. Bylo mi řečeno ze strany

Sparty, že je FC seriózní médium, proto tomu dávám šanci.“

Proč by mediální obraz fanoušků neodpovídal realitě? Když má Sparta v Evropské lize zavřený stadion, nebo když na Slavii musí některé tribuny zůstat prázdné, je to přece trest za chování fanoušků, ne? Proč by se o fanoušcích mělo psát nebo mluvit pozitivně, když opakovaně dělají průšvihy a nerespektují nastavená pravidla? Svoboda jednoho končí přece tam, kde začíná svoboda druhého. Nehledě na to, že když je na zápase dobrá atmosféra, tak to novináři většinou rádi napíší.

Tolsimir: „Jde o to, že se spíš vytáhnou negativní věci. Když cestuje tisíc baníkovců přes celou republiku do Teplic, tak se o tom napíše, jen pokud nastane nějaký problém. A nedej bože, aby bouchl nějaký dělbuch, to pak máte na prvních stránkách novin celý týden.“

Trevorinho: „Ono je to i tím, co lidé chtějí číst. Co čte většina průměrných lidí v této zemi? Blesk. A ten přece nenapíše, že nějaká skupina fanoušků někam cestovala a že cesta se odehrála bez problémů. To

samé v televizi, když se díváte na zprávy určitých stanic. Pak tam vidíte v dvouminutové reportáži vystoupit tatínka, který řekne, že se bojí brát svého syna na fotbal. Pravda je ale taková, že třeba do kotle na Baníku chodí v poslední době čím dál víc dětí.“

Fajn, ale nemůžete přece popřít fakt, že v každém z vašich klubů jsou fanoušci z kotle pravidelným zdrojem průšvihů a komplikací.

Viktor: „Nejžhavější téma posledních let bylo, když jsme hráli derby v Edenu po příchodu trenéra Andrey Stramaccioniho na podzim 2017. V našem sektoru měli ultras zbít nějaké fanoušky za to, že fandili hráčům. Byla to ale naprostá lež. Šlo spíše o to, že ti lidé byli drzí na spíkra kotle, kde přece jen platí určitá interní pravidla. Spíkr je vůdce, je to takový dirigent, který udává tempo. Pokud s tím někdo není smířený, tak ať nechodí do kotle a ať neuráží další lidi, protože tam pro něj prostě místo není. My nechceme anarchii. Přiznám se, že nějaký fyzický kontakt skutečně byl, ale dotyčný odešel ze stadionu normálně po svých, ačkoli

se v médiích psalo, že byl skoro v kómatu. Další případ byl v jiném zápase, domácím s Karvinou, když jsme drželi ticho jako protest proti vedení klubu a nefandili jsme. A co se nemělo stát, se stalo: Tomáš Rosický dál gól. Byla to pro nás tvrdá facka. Na jedné straně jsme stávkovali, na druhé se naše legenda trefila. Takže co teď? Osobně jsem ten gól slavil, stejně jako další lidé v kotli, a nic se nám nestalo. Jenže se v médiích opět tvrdil opak. Neříkám, že sem tam nějaký pohlavek nepadne, ale novináři mají tendenci dělat z komára velblouda. To se nám přece nemůže líbit. Ale že jsme třeba vybrali peníze pro děti na onkologii, o tom už nikdo nemluví.“

A mělo by, podle vás?

Viktor: „Proč ne? Pamatuji si, že když v roce 2015 UEFA nařídila dávat z každého prodaného lístku v Evropské lize jedno euro na pomoc uprchlíkům, odmítli jsme do toho v kotli jít, protože politika se údajně podle UEFA nemá tahat do fotbalu. V tu chvíli nás oslovila s žádostí o rozhovor novinářka z iDnes. Odmítli jsme s tím, že najde náš postoj na našem facebookovém profilu. V návaznosti na to jsme

uspořádali charitativní akci pro české děti, které jsou v nemocnici. Vybrali jsme plyšáky a peníze. Nabídlí jsme to jako téma dotyčné slečně, která nám ale odpověděla, že my přece nebudeme diktovat iDnes, o čem mají či nemají psát.“

Trevorinho: „A tak to chodí i jinde...“

Tolsimir: „Ať si ale nalijeme čistého vína. Fanoušci nejsou svatoušci. Na druhé straně, to, o čem se nejvíc mluví, jsou většinou excesy jednotlivců. Málokdy se jedná o organizovanou věc. Podívejte, já chodím na fotbal už čtrnáct let, jezdím na výjezdy, a nikdy se mi nic nestalo. Jedinkrát jsem se cítil v nebezpečí, a to při posledním derby na Strahově (v březnu 2008), kdy policisté vnikali do sektorů mezi fanoušky.“

Trevorinho: „Jo, to byl pěkný zápas...“

Tolsimir: „Když člověk ví, jak se chovat a kam si stoupnout, tak se mu pravděpodobně nic nestane.“

Jasně, ale musíme připomenout, že proti Chelsea hrála Slavia se zavřenou Tribunou Sever.

Tolsimir: „Jasně, ale proč? Opět se tu bavíme o selhání několika jedinců, kteří házeli kelímky na hřiště. Víme sice, že kelímek na hřiště nepatří, to ale ještě není důvod potrestat několik tisíc lidí tím, že jim zakážu vstup na další zápas.“

Ale proč si fanoušci nezjednají pořádek na tribuně sami? Chápu sice, že pivo, které se prodává na fotbale, není nic moc, a že se tedy nedopije, nicméně na Slavii se do té doby házely kelímky na hřiště téměř na každém zápase. Když tady slyšíme od Viktora, že si fanoušek, co stojí v kotli, nemůže zpívat a skandovat, co chce, a musí respektovat pokyny spíkra, tak se mi nechce věřit, že by se nedalo zabránit i tomuhle...

Trevorinho: „Ale pořádek na tribuně máme! Na Baníku jsem několikrát viděl, jak ožralí vandráci napadají našeho spíkra, no tak logicky dostali co proto. Jak jinak taky... A pokud vím, tak se něco podobného stalo loni v Kodani v kotli Slavie.“

Tolsimir: „Ono zjednat si pořádek, když je občas někde čtyři až pět tisíc lidí, není vždy

jen tak. Nemůžete přece ovlivnit chování každého člověka.“

Trevorinho: „Na Baníku je třeba určeno, že si můžeme přinést světlice, ale že jsme za ně sami zodpovědní.“

Viktor: „Co si budeme povídat, nejsme svatí, to přece víme. Ta naše subkultura o tom ani není. Když už se bavíme o pyrotechnice... Kdybychom ji nechtěli, tak bychom ji v kotli samozřejmě neměli. Když jsme například v roce 2014 v Bratislavě na zápase proti Slovanu udělali obrovský průšvih a zápas byl přerušen na třicet minut, následoval podmíněný trest od UEFA. Tehdy jsme si řekli, že budeme naprosto v klidu a že nebudeme používat žádnou pyrotechniku v dalších evropských zápasech. A faktem je, že dva roky pak nebyl žádný problém. Faktem ale také je, že jakmile skončila podmínka, tak jsme vběhli na hřiště proti Subotici... Ono svým způsobem můžeme být rádi, že se to takhle sešlo, protože jinak nevím, jaký trest by následoval, kdybychom byli ještě v podmínce. Byli jsme také trestaní za rasismus v roce 2016, to je pravda, jenže tady je potřeba říct, že to

bylo za hučení při zápase s Interem Milán, což je nesmysl, protože za něj žádný černoch nehrál (v základní jedenáctce Interu tehdy nastoupil Belgičan Senna Miangue a Assane Gnoukouri z Pobřeží slonoviny – pozn. red.). Tehdy na nás napsala udání organizace FARE (Football Against Racism in Europe), což je ve fotbalovém prostředí taková Antifa. Jim se nelíbilo, že jsme hučeli na rozhodčího po špatně odpískaném zákroku. Oni to vnímali jako opičí zvuky a od klubu jsem se pak dozvěděl, že UEFA bere stížnosti od FARE automaticky jako oprávněné, aniž by zkoumala, co se skutečně stalo. A proto nám pak UEFA uzavřela tribunu na zápas proti Beer Ševě.“

Takové projevy máte ale pravidelně.

Viktor: „Má to ale sestupnou tendenci. Vždyť jsme ve své době vyvolávali i jméno Bonyho Wilfrieda! Jediný, s kým jsme měli problém, byl Konaté, ale šlo tehdy o něco úplně jiného než o barvu pleti... Stejně jako donedávna s Kangou. Jo, nezapírám, že byly rasistické projevy, ale jak říkal tady vedle mě sedící kolega ze Slavie, jsou od jednotlivců.“

Ale opět: nejde tady ani tolik o výkřiky vůči hráčům černé pleti. Když celý spartánský kotel řve „Jude Slavie“, tak snad přece chápete, že to není v pořádku a že to nemůže být vnímáno jinak než jako xenofobie a primitivní projev.

Viktor: „Zrovna pokřik ‚Jude Slavie‘ není myšlený rasisticky. Fakt ne. Vedení klubu se přihlásilo k nějaké židovské minulosti při vzniku Železné Sparty, o které jsem ani nevěděl. Napsal jsem ohledně toho klukovi, který je z našich řad a zároveň působí ve vedení, a odpověděl mi, že je to taková historie, která se tutlala, ale která je v knihách dohledatelná. Nic proti tomu nemám, ale pokud chtějí vymýtit pokřik, který existuje od roku 1922, tak by spíš měli vést rozumnou diskuzi s námi. Takovým prohlášením klub akorát všechny nasral, a nic nevyřešil. Jsou prostě lidé, kteří to budou pokřikovat dál nejen při derby, ale i při nevýznamných zápasech proti Příbrami nebo Boleslavi, jen aby provokovali vedení. Nicméně jsem schopen opět uznat, že určitý rasismus v našem kotli je, tudíž jsou tresty oprávněně. Osobně se

k bučení nepřidávám, nemám důvod. Na druhé straně si myslím, že to je dnes v daleko menší míře, než tomu bylo v devadesátých letech. Řekl bych, že tam máme tak deset procent ultrapravičáků, zatímco dřív to bylo určitě přes devadesát. Proměna je tedy radikální. Osobně tam necítím vyloženou nenávist.“

Jak s vámi klub komunikuje?

Viktor: „Klub samozřejmě bojuje proti rasismu a dalším věcem. Ale třeba případ Subotica s námi neprobíral. Bylo to zrovna v období, kdy jsme se spolu nebavili. Měli jsme takovou tichou domácnost. Klub si viníky našel sám, což v případě některých nebylo vůbec složité vzhledem k tomu, jak komicky se maskovali. Někdo se dokonce sám přiznal. Byli tvrdě potrestaní. Tím ta kauza vlastně skončila.“

Tvrdíte také, že politika nepatří na fotbal. Když ale spartánský kotel skandoval spolu se srbskými příznivci pokřik za připojení Kosova k Srbsku při zápase s Crvenou zvezdou, o co se jednalo?

Viktor: „To jste mi asi špatně rozuměl. UEFA tvrdí, že politika

do sportu nepatří, a proto potrestá každé politické choreo nebo pokřiky. Jenže jde i o to, co se jí hodí, což dokazuje případ během uprchlické krize nebo její podpora LGBT komunitě. Takže OK, ale tím pádem my si tam také můžeme napat to Kosovo. Víte, dříve jsem si také myslel, že politika na stadiony nepatří. Teď jsem ale spíše toho názoru, že tribuny jsou dobré médium k vyjádření některých názorů. A když s tím názorem celá tribuna souhlasí, tak proč to nedat najevo?“

Trevorinho: „Každý přece ví, že Srbové podporovali Československo po jeho napadení a okupaci Německem v roce 1939. Byli jedni z mála v Evropě. Takže docela zamrzí, když pak česká vláda jako jedna z prvních uzná nezávislost Kosova.“

Jak to ale souvisí s fotballem?

Tolsimir: „Já si naopak myslím, že politika do fotbalu vůbec nepatří. Nejsem si totiž úplně jistý, že se v tomto případě jedná o názor většiny. V každé takové subkultuře má každá skupinka nějaký názor.“

Trevorinho: „Je fakt, že si na některých výjezdech s Baníkem připadám jako na Jamajce, i když se o nás pořád říká, že jsme hodně napravo. Že je tam skupina pravičáků – a nebojím se jim říkat náckové – je pravda. Existuje ale také velká skupina apolitická, do které patřím třeba já, a pak spousta vyloženě levičáků. Že jsou fanoušci Baníku ultrapravičáci, možná platilo také v 90. letech. Ale dnes si troufám říct, že ostravský kotel je jeden z nejapolitičtějších.“

Tolsimir: „U nás tuším, že kdyby někdo přinesl duhovou vlajku do kotle, tak by asi dopadl také blbě. Ale jinak má, myslím, každý právo na svůj názor. Kdyby si třeba někdo zapálil jointa, asi by ho mohl celkem v klidu dokouřit.“

Viktor: „No, tak my jsme v tom určitě hodně napravo, to bezesporu.“

Nebojíte se, Viktore, že by to jednou mohlo skončit jako v Paříži, kde se po řadě velmi vážných problémů vedení klubu rozhodlo úplně zakázat po dobu několika let přítomnost a působení ultras a chuligánských skupin v Parku princů?

Viktor: „Nebojím se toho, protože oni nás tam potřebují. Ptal jsem se na to několikrát, a evidentně o nás stojí, i když samozřejmě do určité míry. Opakuji se, ale vedení klubu ví, že největší průšvihy jsou záležitost několika jednotlivců. A o nich velmi dobře vědí, monitorují je. Stejně jako vědí, že to není spíkr kotle, který rozeřvává to ‚Jude Slavie‘, ale že to přijde z davu, který se toho pak chytí. To samé s bučením nebo s dělbuchy. Kotel chce světlice a dýmovnice, ale už ne dělbuchy, které přinášejí jednotlivci.“

Promiňte, ale kolik vás je v tom jádru, že tohle všechno nedokážete uhlídat?

Viktor: „Tak dvacet lidí se podílí na chodu kotle. Pak jsou tam chuligáni. Ti se přijdou podívat na zápas a pak se kolem něho věnují jiným aktivitám.“

Ve Slavii je komunikace mezi klubem a Tribunou Sever, zdá se, na lepší úrovni.

Tolsimir: „Spíš než klub bych řekl, že hlavně Jarda Tvrdík se rád prezentuje. To je takový starman, no. Nevynechá jedinou příležitost, aby si někoho

naklonil na svou stranu. My z toho samozřejmě těžíme, i když určité mantinely musí být nastavené. Ono také proč se bránit dialogu? Klub nám v zásadě nic nediktuje, a vždy se snažíme najít nějaké kompromisní řešení, které uspokojí všechny strany, i když jedna skupina v kotli hodně vystupuje proti Tvrdíkovi. To je ale snad v pořádku.“ (Rozhovor vznikl před kauzou s házením světlic – pozn. red.)

Trevorinho: „Jak berete v potaz skutečnost, že vaše finanční kondice závisí na tom, kdo momentálně sedí v české vládě?“

Tolsimir: „To už se ale bavíme o něčem úplně jiném. My jsme jen fanoušci. A tvrdit, že nás podporuje komunistická Čína, no, nevím... Takový je prostě dnešní fotbal. Určité kluby podporují šejkové z Kataru, jiné fungují zase díky ruským penězům, a Slavii prostě vlastní čínská skupina. Osobně bych byl radši, kdyby peníze pocházely z kapsy českého podnikatele, dejme tomu takového novodobého Bati. Ale pak se také můžeme bavit o tom, jak Daniel Křetínský vydělává své peníze, s kým obchoduje.“